

פרק ראשון

ובו יסופר מי אני
והיכן מצאתי את עצמי

תחילה הבחנתי באורות. אור אדום וצהוב. אור לבן וחזק. האורות סימאו את עיני, והרעש היה מחריד. אחר כך רק חשתי שאני מצוי בתנועה. שכבתי על מיטה, ובכל זאת נסעתי. ואיש אחד עמד לידי ואמר: "נו, ברוך השם, התעוררת!"

ויותר לא שמעתי ולא ראיתי.

עכשיו אני יודע, שכל זה אירע באמבולנס שהוביל אותי בדחיפות לבית החולים. בחסדי השם, לא חשתי בדבר כשהכניסוני לחדר הניתוח, ולא חשתי כשקיבעו את ידי הימנית השבורה, ואף לא כשגיבסוה באותו גבס לבן ומרשים.

כשהתעוררתי, היה ראשי מעוטר בתחבושת עבה ורחבה. סנטרי היה מאוחד היטב במין זקן עשוי מתחבושות, וגם רגלי הימנית, אותה רגל שנאלצה לעבור ניתוח, היתה חבושה יפה ומונפת אל על באמצעות מנוף קטן, המחובר למסגרת המיטה.

אני מניח שכל זה - בצירוף ליד המגובסת ולאינפוזיה שהיתה מחוברת לידי השמאלית - עשה רושם מפחיד מאין כמוהו על כל מבקר שנכנס לחדר, ובמיוחד הטיל בעתה על אמי, שעמדה לצד מיטתי, ושפניה היו המראה הראשון שהבחנתי בו כשהתעוררתי.

"יהודה!" אמרה לי אמא, "אתה ער, חמודי! ברוך השם!"

"איפה אני?" שאלתי. הופתעתי לשמוע את קולי מקרקר בצרידות. "אני צמא." אמרתי. חשתי כאילו אני מדבר ממרחק, מתוך ערפל.

"אתה כאן, חמודי, בבית החולים." השיבה לי אמי, וגם קולה נשמע לי רחוק וחלוש.

"למה?" לחשתי.

"אינך זוכר?" שאלה אמא.

"מה אני צריך לזכור?" הרהרתי.

"האם אינך זוכר את התאונה, אתמול?" חקרה אמא. "אתה זוכר איך צעקת לעבר אבא, רגע לפני התאונה: 'היזהר! הם מאחורינו', ומיד הוספת: 'זה בכוונה'; אבל היה כבר מאוחר מדי. האם אתה זוכר זאת? זוכר את

המכה, ואיך עפת דרך הדלת שנפתחה בסערה? זוכר, ילדי?" דחקה בי אמא.

ואני לא ידעתי אז כי שאלה זו תשוב ותרדוף אחרי במשך הימים הרבים שיבואו: "זוכר, ילדי?"

לא, לא זכרתי מאומה ממה שסיפרה. לא זכרתי בכלל את הנסיעה. לא זכרתי שצעקתי "היזהר!" ו"זה בכוונה", ובוודאי לא זכרתי שום מכה, או איך שצמחו לי כנפיים ועפתי אל העולם שמחוץ למכונית. אפילו עכשיו לא חשתי בשום כאב.

"מה קרה לי?" שאלתי את אמא. לא הבחנתי כלל שלא השבתי לשאלותיה, ולכן לא הבנתי את המבט המוזר והירא שעלה בעיניה, כששאלה שוב: "אינך זוכר?"

"לא." עניתי בפשטות.

"אז מה אתה כן זוכר?" שאלה אמא.

"אני זוכר את הכל." אמרתי, ובליבי חשבתי: 'את הכל אני זוכר - את ביתנו, את אבא, אותך אמא, את יוסי וחיים, את שולה ותולי ואפרים, ואת ריקי ונועה ל'ה'. כך מניתי בליבי את שמות אחי ואחיותי. אנחנו שמונה ילדים, בלי עין הרע, והנה - זכרתי את כולם.

"אני רק לא זוכר את מה שאת סיפרת לי עכשיו, אני בכלל לא זוכר שנסענו." מלמלתי. "בעצם, אני זוכר איך יצאתי מדלת הבית, אני זוכר את אבא פוסע לפני... מי עוד נסע איתנו?" גם זאת לא זכרתי.

"אני נסעתי אתכם, וגם אפרים רצה לבוא איתנו."
הזכירה אמא.

"טוב, הוא תמיד רוצה." אמרתי, נזכר בקטן הזה בן השלוש, ש'נדבק' לאבא, ולאן שהולך אבא רוצה אפרים לבוא עימו.

"בחסדי השם, לא הסכמנו לקחת אותו!" נאנחה עכשיו אמא וסיפרה: "אני כמעט הסכמתי, אבל אבא החליט שלא. האם אתה זוכר זאת?"

התמונה עלתה כעת לנגד עיני, אבל זה היה עוד בבית. אפרים הקטן השתטח על הרצפה וצרח בקולי קולות, שגם הוא רוצה "באוטו!"

אמא אמרה: "טוב, ניקח אותו?" כך, בחצי שאלה ובחצי השלמה, ואפרים התחיל כבר להשתתק, כי הבין שהוא בדרך לניצחון.

ואז אמר אבא: "בשום פנים ואופן לא". ולאפרים אמר: "אפרים, קום מהרצפה, ותהיה ילד טוב. אנחנו נוסעים עכשיו לקנות ליהודה תפילין לבר מצווה שלו, וגם חליפה. היום התור של יהודה".

ואבא אמר "שלום" מהיר לאפרים, שלא ידע בדיוק איך יגיב כעת, ועל כן השתתק. ואחר כך יצא מהבית, ואני בעקבותיו. כן, עכשיו נזכרתי שאמא ירדה אחריו.

אני זוכר שברגע שסגרה אחריה את הדלת, שמענו איך שוב מתחדש הבכי, והפעם ביתר עוז. אפרים רצה שאמא תשמע ותחוש רגשי אשמה כבדים על שעזבה

אותו לבדו, ולא משנה שאיתו בבית נשארו שאר אחי ואחיותי הגדולים.

כל זאת זכרתי היטב. המשונה היה, שבנקודה זו נעצרו זיכרונותי. לא זכרתי בכלל - לא מכונית, ולא כביש, ובוודאי לא את הנסיעה והתאונה.

”אז מה קרה, אמא?” שאלתי שוב.

”איננו יודעים. איננו מבינים זאת. הכביש מאחורינו היה ריק כמעט כל זמן הנסיעה. לפתע הגיחה מאחורינו מכונית במהירות, ואילצה את אבא לסטות מהדרך. הוא ירד לשולי הכביש במהירות, ובגלל המהירות - התהפכה המכונית כשלוש פעמים בזו אחר זו.

”חלקה האחורי של המכונית ניזוק ביותר. הדלת שלידך נפתחה, ואתה עפת דרך הפתח שנפתח, ספגת מכה חזקה בראש, שרירים ברגלך נקרעו, וידך נשברה. וחוץ מזה, אתה מעוטר בשריטות ובמכות בכל חלקי גופך.

”למזלנו, אפרים לא בא איתנו. אילו היה יושב לידך, קשה היה לחלץ אותו, המושב האחורי של המכונית התקפל לשניים, ועלול היה למחוץ, חלילה, ילד קטן כמוהו”.

אמא השתתקה. כמו מרחוק צפיתי איך היא מושיטה ידה אל פניה ומוחה את הדמעות שהחלו לזלוג על לחייה. רק אז ראיתי את השריטות המכוערות שכיסו את לחיה הימנית.

”אמא, מה קרה לך?” ואיפה אבא?” נחרדתי.

”אני, ברוך השם, יצאתי בנס. פתחתי את הדלת שלידי וזחלתי החוצה. הופתעתי לראות שאני שלמה ויציבה, מלבד חבטות ושריטות קלות.” אמרה אמא והשתתקה.

”ואבא?” דחקתי בה.

”אבא שוכב לא הרחק ממך, במחלקה הכירורגית. הוא שבר רק שתי רגלים.” אמרה אמא והוסיפה: ”השכיבו אותו בחדר מספר אחת, ואתה שוכב בחדר מספר שבע!”